

SAKLI KENT

Ahmet Yılmaz Boyunağa

SAKLI KENT

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Resimleyen Uğur Köse
Kapak Tasarım Sefer Koçan

21. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-203-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1287

+11 ROMAN / 2

Raf: 10+ Roman/Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2011 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timas Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BAĞDATLI AYAKKABI TAMİRCİSİ

*H*alife Harun Reşid zamanında, Bağdat'ta, fakir bir ayakkabı tamircisi vardı. Yıllardan beri, eski ayakkabıları tamir eden bu adam, yoksul hâlinden hiç şikâyet etmezdi.

– Allah, herkesin rızkını ayrı ayrı verir. Hamdolsun, çoluk çocuğumun geçimini sağlıyorum; kimseye muhtaç olmuyorum ya... Bu, bana yeter. Azdıran zenginlikten, paraya doymayan gözden Rabb'ime sığınırım, derdi.

Hanımı da, aynı tamirci gibi hâlinden memnundu. Bu ailenin, bir de çocukları vardı. Çocuğun adı, Ahmet Murat'tı. Çok güzel ve iyi huylu bir çocuktü.

Mahallede, bütün arkadaşları onu çok severlerdi. Çünkü Ahmet Murat, herkesle iyi geçinirdi. Kimseyle kavga etmez, kimseyi kırmazdı. Annesi ve babası da ondan çok memnundu.

Babası, Ahmet Murat'ın, kendisi gibi ayakkabı tamircisi olmasını istiyordu. Fakat Ahmet Murat, bu işten hoşlanmıyordu. Babası, bir gün yine ona ayakkabı tamircisi olması için teklifte bulununca, Ahmet Murat:

– Babacığım, siz isterseniz ben bu işle ekmeğimi kazanmak yoluna giderim. Fakat açıkça şunu söyleyeyim ki ben, ayakkabı tamircisi olmak istemiyorum. Bunu, bu işi küçümsediğim için söylemiyorum. Zaten nasıl küçümseyebilirim ki! Ben, bu işin sağladığı para ile büyüdüm. Hâlâ da bu sayede geçiniyoruz. Yalnız bu iş bana göre değil. Eğer, ayakkabı tamircisi olursam, bu işi çok isteksiz yaparım, dedi.

Bunun üzerine babası sordu:

– Peki oğlum, nasıl bir iş yapmayı düşünüyorsun?

– Babacığım! Ben ticaretle uğraşmak istiyorum. Ticaret, bana çok zevkli geliyor. Gerçi, senin işin de çok güzel. Fakir fukaraya hizmet edip onların hayır dualarını alıyorsun. Ama ticaretin de iyi ve hayırlı tarafları var. Başka ülkelerin, bizim buralarda bulunmayan mallarını alıp getirdiğimi ve burada sattığımı düşünün. Hem oradaki insanların para kazanmalarını hem de buradakilerin o malları tanımalarını sağlamış olacağım. Bu iyi bir şey değil mi?

– İyi düşünmüşsün oğlum. Sana hak veriyorum. Benim yanımda çalışman için de sana baskı yapacak

değilim; ama ticaret yapmak için parayı nasıl bulacaksın? Öyle ya, ticaret için sermaye lâzım. O olmayınca, nasıl mal alıp götürüp getirebilirsin?

Ahmet Murat, babasının ticaret yapmasına izin vereceğini anlayınca sevindi:

– Sen orasını merak etme babacığım! Ben ufaktan alışveriş yaparak bir sermaye edinirim. Ondan sonra da uzak ülkelere giderim, dedi.

Ertesi gün, ayakkabıcı, küçük dükkânında ayakkabı tamir ederken, Ahmet Murat da mahallelerinde oturan bir hurma tüccarına gitti. Düşüncelerini ona anlattı ve kendisinden on okka (yaklaşık 13 kilogram) kadar hurmayı sattıktan sonra, parasını ödemek üzere istedi.

Tüccar, Ahmet Murat'ın ve babasının ne kadar dürüst olduklarını bildiği için:

– Hay hay evlâdım! On okka değil, istediğin kadar al. Sana okkasını 30 gümüş liraya veririm. Sen de 60 gümüş liradan satarsan iyi bir kârın olur, dedi...

Ahmet Murat, sevinçle tüccara teşekkür etti.

Hazırladığı bir el arabasına on okka hurma doldurup Bağdat sokaklarında satmaya başladı.

Yüce Allah, kuluna yardım etti mi önünde durulmaz. Ahmet Murat bir gün içerisinde hurmaların hepsini sattı. Üç yüz gümüş lira kadar kâr etti.

O akşam, fakir ayakkabıcının evinde bayram vardı. Çünkü Ahmet Murat, eve giderken annesi ve babası için etler, meyveler ve tatlılar almıştı. Fakir kunduracı, oğlunun kazancına şaştı ve ona hayır duada bulundu.

Oğlu:

– Babacığım, dedi. Ben artık para kazanmaya başladım. Yüce Allah'ın izniyle de buna devam edeceğim. Sen yıllardan beri çalıştın. Çok yorulduñ. Artık otur ve dinlen.

Kunduracı:

– Allah senden razı olsun yavrum, dedi. Bir babanın duymak istediği en güzel şeyi söyledin. Beni çok memnun ettin. Fakat Allah'a şükürler olsun, benim sağlığım yerinde. Kendimi iyi de hissediyorum. Neden işimi bırakayım? Ben işimi bırakıp bir yerde oturup duramam.

– Öyleyse biraz para kazanınca bir ticarethane açayım. Sen de işimizin başında dur!

– O da olmaz oğlum! Ben, ocukluğumdan beri ayakkabılarla haşır neşir oldum. Bundan sonra terazi ile uğraşamam!

Ahmet Murat, ne dediyse, babasının fikrinden dönmediğini görünce ısrar etmekten vazgeçti.

Ertesi gün yine, tüccara gidip, on beş okka daha hurma aldı. Sokakta hurmaları satmak için bağırırken, arkasında iki hizmetkârla gelen bir adam gördü. Adam ona:

– Hey hurmacı! Yaklaş bakalım, dedi.

Ahmet Murat, adama yaklaştı. Adam hurmaları gözden geçirdi ve bir tane de ağzına atarak tadına baktı.

Ahmet Murat, adamın hurmayı beğenip beğenmediğini anlamak için, heyecanla yüzüne bakarken, adam:

– Hurmaların çok güzelmiş! Bunların hepsini alıyorum. Yalnız oturduğumuz yere kadar getireceksin, dedi.

Ahmet Murat:

– Hay hay, cevabını verdi.

Adamın peşine takıldı. Adam birkaç yere daha uğrayarak çeşitli meyveler ve sebzeler aldı. Hizmetkârlar onları taşıyorlardı.

Ahmet Murat, yolda giderken:

– Hurmaların fiyatını bile sormadan on beş okkayı birden isteyen bu adam acaba kim, diye düşünüyordu.

Nihayet, gitmişler gitmişler ve kocaman bir köşkün önünde durmuşlardı. Kapılar hemen açıldı ve içeriden çıkan üç hizmetkâr, alınan malları içeri taşıdılar. Adam Ahmet Murat'a, on beş okka hurmanın parasını verirken;

– Bak oğlum, dedi. Burası halifemizin veziri Cafer Bermeki'nin köşküdür. Hurmaların çok hoşuma gitti. Bu akşam bizde ziyafet var. Sanırım hurmalar, bu gece biter. Sen yarın bize beş okka daha hurma getir. Köşk halkı yesin.

Ahmet Murat, sevinerek oradan ayrıldı.

UZAK ÜLKELERE GİDİŞ

Ahmet Murat, yaptığı bu hurma satışlarıyla oldukça iyi bir sermaye edindi. Bu paranın, üçte birini annesiyle babasının ihtiyaçları için harcadı. Paranın geri kalanını ne yapacağını uzun uzun düşündükten sonra “Korkak tüccar ne kâr eder, ne zarar!” diyerek, sermayesini işletmeye karar verdi.

Bazı tüccarlarla konuşarak, onların görüşlerini aldı. Yaşlı bir tüccar:

– Ben senin yerinde olsam, bu sermaye ile Bağdat’tan mallar alır, bunları Basra’ya götürür, oradan da Hindistan’a ulaştırırdım. Hindistan’da sattığım bu malların yerine oradan, buralarda bulunmayan şu şu maları alır getirir burada satardım. Bu iş öyle bir para getirir ki, dedi.

Ahmet Murat'a bakan yaşlı bir tüccar da:

– Evlât! Ben de aynı şeyleri yapacaktım. İstersen malları beraber götürürüz. Hindistan'a gider, mallarımızı sattıktan sonra beraberce geri döneriz, diye ona teklifte bulundu.

Bu tüccarların dürüstlüğünü daha önceden öğrenmiş olan Ahmet Murat:

– Memnun olurum efendim. Benim tecrübesizliğimi siz tecrübenizle tamamlamış olursunuz, dedi.

İhtiyar tüccar tebessüm etti:

– Bu inceliğin hoşuma gitti. Benim yaşlılığımı sen de gençliğinle düşündürtmezsin dostum, cevabını verdi.

Tüccarların yanından ayrılan Ahmet Murat, pazarın yolunu tuttu. Pek çok eşyalar aldı.

O akşam, annesi ve babasıyla konuşarak durumu anlattı. İki ihtiyar da onun Hindistan'a kadar gideceğini öğrenince endişelendiler. Annesi:

– Benim güzel evlâdım! Senin gidişine çok üzüleceğiz. Fakat şunu anlıyorum ki kararını vermişsin. Onun için bir şey söylemeyeceğim. Dualarım seninle olacak. En ümitsiz anlarında bile, bizlerin senin için dua ettiğimizi düşün ve teselli bul, dedi.

Ertesi sabah, anne ve babasının elini öpen Ahmet Murat, anlaştığı tüccar arkadaşıyla buluştu. Sonra da mallarını alarak, limandaki bir gemiye yükledi.

Gemi demir aldıktan sonra hareket etti. Ahmet Murat, büyük bir heyecan içindeydi. Öyle ya kolay bir iş değildi ki bu! Yıllardan beri yaşadığı yerlerden ilk defa ayrılıyordu.

